

Kicsi korom óta azt hallom, azt tanultam, hogy Isten maga a szeretet, a megbocsátás, az odafigyelés, a gondoskodó égi atya, a mindenben tökéletes, a leg-, leg-, leg, tehát az abszolútum. Akit csak kérünk kell, és máris odafigyel ránk, s ha olykor-olykor vétkezünk is, de amint őszintén megbánjuk, máris kész a megbocsátásra. Aki bármikor rendelkezésünkre áll, ha szólunk hozzá – de nem erőlteti ránk magát a szabad akaratunk ellenére! Aki mindenütt jelen van (pláne, ha ketten-hárman összegyűlünk a nevében), s akivel akár még pörlekedni is lehet, hisz Babits szavaival: *„Néha átokkal panaszlom, de Ő így szól: "Nem haragszom! / Néha rángatom, cibálom: - tudja, hogy csak őt kívánom. / Az is kedvesebb számára, mint a közömbös imája.”* (idézet a *Zsoltár gyermekhangra c. versből*).

Isten tehát tökéletes – állapíthatjuk meg – és akkor jön a nagy pofára esés, mert nyomát sem lelem Isten részéről *tapintatnak* ebben az evangéliumi részben! Kezdjük talán azzal, hogy Józsefet a kutya sem kérdezi meg arról, hogy ő például mit szól a Nagy Tervhez? Igaz, hogy József közreműködésére nemigen lesz szükség, de hát mégiscsak ő a felszarvazott vőlegény, és ne feledkezzünk el arról sem, hogy abban a kissé régimódi korban még egész komolyan (kövezéssel) vették tudomásul az ilyesmit. Másrészt József a leendő családfenntartó, tehát fura, hogy – legalább a látszat kedvéért – meg sem kérdezik, föl sem készítik a várható eseményekre. (Ami viszont megtörténik az idevágó, párhuzamos helyen: Mt 1,18-25). Az időzítés szintén problematikus: miért pont a jegyesség alatt, miért nem lehetett várni ezzel az üggyel az esküvőig, hogy József (az evangélium nagy statisztája) is könnyebben tudjon alkalmazkodni a helyzethez – feltéve, hogy rájön. De a leginkább dühítő ebben az egészben az, hogy még Mária sem kap szabad kezet a döntésben – egyszerűen csak közlik vele, hogy a dolog bevégeztetett, még ha szépen is fogalmazzák: *„Áldottabb vagy te minden asszonynál”*. Aztán jön még egy kis biológiaóra, és ezzel vége. Igaz, Mária méltósággal viseli sorsát: *„Az Úr szolgáló leánya vagyok, történjék velem szavaid szerint”*.

Nos, erősen hiszek abban, hogy a Jézus által mutatott út az egyetlen járható az emberiség számára! Miként abban is, hogy Isten – a szöveg ellenére - mégsem tapintatlan, miként Jézus sem volt az (lásd: Gromon András *„Ki dobja az első követ”* c. könyvéből azt a részt, ahol a szerző azt fejtegeti, hogy a házasságtörő asszonyról szóló történetben beszélgetés közben miért rajzolgatott a porba Jézus?!).

De engedtessek meg nekem, hogy ebben a Jézus születését hírül adó sztori szó szerinti értelmezésében egy kissé kételkedjem! Mégis van mondanivalója számomra, mert rávilágít arra, hogy milyen égető szükségünk van a tapintat készségének elsajátítására és alkalmazására társas kapcsolatainkban. Fogjunk hát hozzá mielőbb!

Vincze Péter, Szár